(Wäetakse narukestad, pannakse konnakisskuwa
haige koha peale, mis oma ime kanguse wõi kiss-
kumise läbi haige koha rakule ja nupulistest rohut-
mis peale walu järele annab. Neid wõib ainult siis
~~haawa~~ haige peale panna, kui haaw weel lahkti löömata.
Soowida olevs et ihu peale riie alla pannakse, sest pü-
gistetud wõi lõmatud peast alla naad hirmus kang-
ge kisskumise jõuga. Mitmedki põdejad, kes joons-
wa haiguse wastu neid warremalt pruukisiwad
saiwad omast tõbest wabastud. Et see tõelik, wõiwad
siit mitmed inimesed tõendada. Wana ebausu kartus,
„karu pidada see ära sööma, kes karu kella katsub,"
kaub aegade joonsul wähemaks, sest: on ühest tõimest
ehk inimesest head kuulda, saawad tema kardeta-
wad külled ja halbrused aegade joonsul unustuse
rüppe maetud.)

Wanakirikuaseme küngas on praegu üleskünd-
matta. Kuulame miss rahwa suu tema kohtta lau-
sub: Üks eraammud tahtnud kirikut (wist ehk Wiru-
Jaagupi kirikut, sest see on kõige ligemal nimetud
kohast!) nimetud künkale ehitetta. Wäetad ehitus
käsile, siiski pole see edenenud, sest öösel kistud
päewane ehitus maani maha. Kõige hoolissemise
ja waewanägemise läbi pole wõidud ehitust edenda-
da, sest ikka lahutetud öösel, päewa ajal ülesse ehite-
tud müürid suutumaks ära. Lahutajaks arwatud
wana sarwik taati oma põrgulistе seltsiga.
Ehitusest pole maa peal muud näha, kui ainult
muna-raud- ehk põllu-kiwi korrd ~~näha~~.
Wana aja urrija (Mythologikar) teeks hästi, kui
maa seest järele katsuks kaewata. – Sepärast jättnud
rahwas ehituse järel, – ehitus olnud õnnistamatta
maa peal algatud, sepärast poleа ta edeneda wõi-
nud ja saada nüüdki kiriku asemed ehituse ajaks

Jumala sõnaga pühitsetud, ~~muidu~~ wõida wana ku-
rat ehitust ära lahutetta. Temal küll päewa ajal
selleks luba ei olla, waid ainult öösse, enne kuka
laulu. Laulda kukk, siis olla waimude öösene sala-
tallituste wäim otsas. Kukk torni otsas*) olla wana
sarwiktaadi wõimuse murdmiseks; sest: Kuhu Kris-
tus kirikut ehitab, sinna püüda kurat kabelit kõr-
wa asutetta. – Ettetullnud tarvituste pärast ühendanud
rahwas ennast, jättnud ehituse järel, – küngast aga
hüütakse „Wanakirikuasemeks" tänapäewani,
mida iga siit inimene näidata teab. Jutu rüsme-
ke aga kaub põlw põlwelt rahkwa suust wähe-
malle, nii et wiimaks keegi enam Wanakiriku
asemest midagi ei tea sõnelda, wiimaks koguni
nimigi ära kaduda wõib, sest ennemalt käis sealt
wälja-tee mööda, igaüks wõis oma silmaga aset
näha; nüüd uuest maa mõdust saadik on tee ära
kaudatud ja ainult künnja wõib Konani koha
piiri ääres olewat Wanakiriku aset silmitsetta,
kui peale tema mõne uudise himulise piirelikne
jalg põrmulist põllupinnda tallates wana muinas-
juttu küngast waatama ei lähe. Kartes et muinas-
aja mälestus, mis oma ija kääst kuulsin, wahest
aegade joonsul kaduma läheb, pistsin paberisse,
kust järeltulew rahkwa sugu-pölwkest eddise
Wanakirikuaseme künka üle eest leiab, kui mui-
najutt kõige nimega ajawoolul unustuse hõlla-
ma on wajunud. –

Poole wersta maa peal käib kiriku tee wiest
kingust üle, kelle seast kollme küngast „Kiriku
mägedeks" hüütakse; niisamuti nimetakse
metsastikku, kus noored kased ja lepad kas-
wawad Kirikumägede metsaks) ütteldes: „Käi-
sin kiriku mäis".

*) Kukk torni otsas tuletab Peetruse ärasallga-
mist meelde. —